

Viatges literaris

“Coneixia bé l'illa: l'havia recorregut tota, altres vegades, a peu, i n'havia fet la volta a vela. Li agradaven especialment alguns racons amb olivets, aspres i pedregosos; feien olor de sal i de menta d'aigua, hi petaven tots els vents, tenien un gran mar al davant i al darrera un cel sense límits. La part salvatge, on no hi havia ni torres ni palmeres, li agradava més, amb les petites flors eixutes de la sàlvia i els ginebrons punxeguts; on el mar penetrava sonor entre els esculls o s'encalmava en dolces i minúscules cales naturals”.

Stuparich, Giani. L'illa.
Barcelona : Minúscula, 2010

ITÀLIA

Novel·les

Bedford, Sybille. Arenas movedizas : unas memorias. Barcelona [etc.] : La Otra Orilla, 2010. N Bed

En aquestes superbes i peculiars memòries, Sybille Bedford ens trasllada en un viatge personal i èpic des del Berlín de la primera guerra mundial fins a Londres, Nova York, París o Roma en la postguerra de la segona, passant per la bohèmia d'artistes i escriptors de la Costa Brava en els anys trenta.

Bigas, Joan M. Tan lluny de Roma. Barcelona : Angle, 2007 N Big

Enmig de la crisi dels anys noranta, quan a Itàlia encara perduren les ferides dels anys de plom, Claudio Toscani inicia una recerca sobre la veritable personalitat de Marco Amato, un famós arquitecte que va viure els anys intensos de la dolce vita romana. Novel·la d'iniciació, els descobriments que Claudio va fer sobre Amato i els qui l'envolten, el condueixen també a una introspecció en la seva ment i en la seva memòria de resultats sorprenents. Ambientada en la Roma mítica dels paparazzi i els actors que es passegen per Via Veneto, "Tan lluny de Roma." ens introdueix en un recorregut fascinant per l'art i l'arquitectura italiana, les quals esdevenen, juntament amb la memòria humana i la presència obsessiva de Roma com a escenari d'un teatre, els protagonistes indiscutibles del llibre: especialment l'arquitectura contemporània, en l'època de la transició europea entre el moviment modern i el postmodernisme, posada en contradicció amb l'art italià del Renaixement i el barroc, que a Roma pesen tant com les pedres escampades pels fóruns.

Deledda, Grazia. La Mare. Martorell : Adesiara, 2009 N Del

A la Sardenya més recòndita i feresta, el conflicte entre les obligacions del celibat i els embats de l'amor, la lluita inexorable entre els deures religiosos i les temptacions de la carn, fan d'un jove sacerdot una veritable joguina a les mans del destí. Ni la condició del protagonista, ni la presència obsessiva de la seva mare, convertida en la veu porfídiosa del remordiment, no poden aturar en absolut el curs implacable dels esdeveniments, que Deledda fa brollar de manera magistral en aquesta novel·la.

James, Henry. Diari d'un home de cinquanta anys. Barcelona : Angle, 2006 N Jam

Un home de cinquanta-dos anys torna a Florència. Allà coneix un jove que està enamorat de la filla de l'amor de la seva vida. Tot i que ho intentarà, podrà evitar que cometi els mateixos errors que ell va cometre?

Escrit en forma de diari és una delícia per a tots els sentits.

Leon, Donna. L'Altra cara de la veritat. Barcelona : Edicions 62, 2009 N Leo

Una novel·la subtil, apassionant i d'una absoluta actualitat que transporta als carrers, els sons, les olors d'una Venècia inundada de vida.

Magris, Claudio. Microcosmos. Barcelona : Empúries [etc.], 1999 N Mag

Márai, Sándor. La Germana. Barcelona : Empúries, 2007 N Mar

Rushdie, Salman. L'Encantadora de Florència. Alzira : Bromera, 2009 N Rus

Stuparich, Giani. L'Illa. Barcelona : Minúscula, 2010 N Stu

Un home malalt demana al seu fill que abandoni uns dies les muntanyes on passa l'estiu i que l'acompanyi, potser per última vegada, a l'illa adriàtica en què va néixer. El retrobament en aquell paisatge lluminós, tenyit de records, resulta decisiu per a tots dos. Un d'ells descobrirà el que significa deixar descendència; l'altre afrontarà el sentit de la pèrdua. L'estil elegant i contingut d'aquesta narració, publicada per primer cop el 1942, la converteix en opinió de molts en l'obra mestra de Giani Stuparich. L'illa és, en paraules de Claudio Magris, «un relat magnífic de vida i de mort, no conjurada sinó mirada sense pietat cara a cara».

Vigevani, Alberto. *Un Estiu al llac*. Barcelona : Quaderns Crema, 2009 N Vic
El crític Geno Pampaloni va escriure que *Estate al lago* mereix el nom de clàssic perquè -explica- té la qualitat de «vèncer el temps travessant-lo». Narra «les últimes vacances de la infantesa» de Giacomo, fill petit d'una família de la gran burgesia milanesa de professionals liberals entre les dues guerres. És un noi fantàstic, mediocre a l'escola, amb tendència a la tristesa contemplativa, que reacciona als cops del món bé amb indolència, bé amb excitació. És, en poques paraules, un inacabat. El classicisme del relat de Vigevani rau en el gust lleu i en la claredat, en la narració de l'experiència d'un noi que -també segons Pampaloni- entra en la vida per la porta «no de la conquesta, sinó de la poesia».

Brodsky, Joseph. *Marca de agua : apuntes venecianos*. Barcelona : Edhasa, 1993 N 841B Bro
Joseph Brodsky, nobel de Literatura el 1987, estava tan enamorat de Venècia que va escriure que "vaig cometre l'error de no néixer aquí". Per redimir-lo, visitava Venècia cada hivern i va escriure un llibre excel·lent sobre la ciutat: *Marca de agua*

Comadira, Narcís. *Camins d'Itàlia*. Badalona : Ara Llibres, 2005 N 833 Com
Camins d'Itàlia és un recorregut fascinant per racons apassionants i màgics d'aquest país tan proper i evocador. Com en un quatre, l'autor ens descriu el que veu i sent en els seus viatges: una composició d'espais que ens transporten a Sicília, Torí, Bolonya, i que fan olor de tòfona blanca, salsa bolonyesa i raïm premsat.

Pla, Josep. *Itàlia i el Mediterrani*. Barcelona : Destino, 1980 N 833 Pla
Josep Pla residí a Itàlia com a corresponsal de *La Publicitat* i de *La Veu de Catalunya* l'any 1922, des d'on col·laborà també amb el diari madrileny *El Sol*, durant l'ascens i la consolidació del feixisme, que simbolitza la famosa Marxa sobre Roma de l'octubre d'aquest any i que descriu amb detall a *Notes disperses* (OC XII). Tornà a la ciutat diverses vegades. La seva visió de Roma i d'altres ciutats italianes -Gènova, Siena, Bolonya, Florència, Nàpols, etc.- apareix també a *La vida amarga* (OC VI) i *Itàlia i el Mediterrani* (OC XXXVII)

Savinio, Alberto. *Capri*. Barcelona : Minúscula, 2008 N 837 Sav

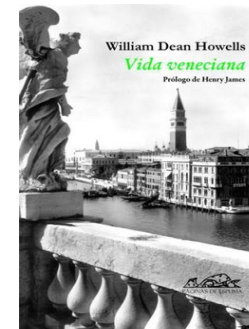
Scarpa, Tiziano. *Venècia es un pez : una guía*. Barcelona : Minúscula, 2007 N 837 Sca

Narrativa de viatges

Dalmau, Bernabé. *Roma : guía per a pelegrins*. Barcelona : Claret, 1999 91(45) Dal

Febrés, Xavier. *El Cul de Napoleó, o, La revelació de Milà*. Barcelona : Edicions 62, 2000 910.4(45) Feb

Howells, William Dean. *Vida Veneciana*. Madrid : Páginas de Espuma, 2009 91(45) How

Leavitt, David. *Florença*. Barcelona : Península, 2003 910.4(45) Lea

Marabini, Jean. *Venècia*. Barcelona : La Magrana, 1992 91(45) Mar

Robb, Peter. *Medianoche en Sicilia*. Barcelona : Alba, 2003 910.4(45) Rob

Romano, Sergio. *Toscana, Florència*. Barcelona : La Magrana, 1992 91(45) Rom

Sepeda, Toni. *Passejades per Venècia amb Guido Brunetti*. Barcelona : Edicions 62, 2008 91(45) Sep

Valls i Grau, Josep. *La Ciutat del Illiri roig : Florència o La il·lustre follia dels Mèdici*. Figueres : Brau, 2006 910.4(45) Val

Guies

Italia. Madrid : Espasa, cop. 2010 91(026)(45) Ita

Italia. Madrid : El País/Aguilar, 2008 91(026)(45) Ita

Norte de Italia : [Venecia]. Tres Cantos : Michelin, 2009 91(026)(45) Nor

González Torralba, Victoria. *Mantua : viaje al renacimiento italiano*. Viajes National Geographic Barcelonam. 121 (abr. 2010), p. 16-21

Hervías, Patricia. *Piamonte encantado : una ruta por los castillos bieleses*. Rutas del mundo n. 227 (abr. 2010), p. 82-93

Italia : el clásico eterno visto con aires renovados (Número monogràfic) Lonely Planet Magazine n. 37 (sep. 2010)

Tarquini, Francesco. *Lagos de Lombardía*. Viajes National Geographic n. 119 (feb. 2010), p. 42-51

El síndrome de Roma de Stendhal

El síndrome de Roma - Stendhal

“Lo primero que debe hacer el viajero es sumergirse en la lectura de los libros que traten del destino al cual se dirige”, nos dice el propio Stendhal. El viajó a Roma en varias ocasiones, la primera en 1815. Nada mejor que la lectura de estos fragmentos del Journal de un autor par que el que Roma era la metáfora del amor perfecto.

San Pedro

Para apreciar, aunque sea imperfectamente, la proporción de las dos alas del pórtico que configuran la plaza, hay que recurrir a las áridas cifras. Esta gran creación de Bernini se compone de 284 columnas de mármol travertino, alternadas con 88 pilastras que componen tres galerías semicirculares; la del medio es demasiado estrecha como para que puedan cruzarla dos carrozas juntas. La columnata tiene 56 pies de ancho y 55 de alto; la balaustrada superior está decorada con otras 192 estatuas de mármol, de una altura de doce pies y medio. [...] Este monumento costó 250 millones de francos.

Al ascender por las escaleras, las columnas corintias de la fachada atraen nuestra atención; tienen 8 pies y 3 pulgadas de diámetro, y 88 pies de alto, contando base y capitel. Hay otras trece estatuas de 17 pies de altura que representan a Jesús y los apóstoles y ocupan la parte superior. Cinco vestíbulos dan entrada a la iglesia. A ambos lados de ese espacio se yerguen sendas estatuas ecuestres de Constantino y Carlomagno.

Empujo un pesado portón y me hallo en el interior del templo más bello del universo, labrado de oro y forrado de mármol, resplandeciente de luz. ¡Nada iguala el frescor, el orden y el brillo de esta iglesia incomparable!

Me dirijo a la Confesión de San Pedro, el altar mayor situado debajo del baldaquín, la mayor obra en bronce conocida. Las reliquias del apóstol que confesó su religión y dio su sangre por ella reposan en la capilla subterránea, a la que se accede por una escalera de dos rampas, cuya balaustrada está cubierta por 120 lámparas que permanecen encendidas a todas horas, excepto en Viernes Santo. En este día de duelo, se apagan y se sustituyen por una inmensa cruz luminosa, suspendida frente

el baldaquín. Disenada por Miquel Àngel, dicen que esta iluminación produce un hermoso efecto.

La iglesia subterránea está en el espacio que se encuentra entre el pavimento de la antigua basílica erigida por Constantino, y el que está encima, que es el suelo construido para la nueva. Se compone de antiquísimas grutas, que fueron respetadas pues se creía que estaban consagradas por la sangre de los numerosos mártires que hubo antes de la era de Constantino, así como por la sepultura de santos y papas por siglos posteriores. Contiene una notable cantidad de estatuas y objetos artísticos de interés religioso e histórico.

El gran altar de San Pedro está reservado al papa. Al contrario de lo que es costumbre en nuestras iglesias está dispuesto de forma que el oficiante da la espalda a la tribuna (al fondo de la iglesia). Levanto la cabeza y contemplo la cúpula más vasta que existe, y la parte más asombrosa del edificio. Su interior está revestido de mosaicos que representan al Salvador, los apóstoles, los santos, ángeles y querubines.

Al fondo de la tribuna se encuentra el trono en el cual San Pedro se sentaba. Está rodeado por otro, de bronce dorado, verdadero chasis de la reliquia. Cuatro figuras de diez pies sostienen el trono: casi 152000 libras de bronce se emplearon en su construcción.[...] Me refirieron un hecho curioso a este trono, pero creo que no es muy verosímil. Ojalá que un día pueda desmentirlo o confirmarlo. "La curiosidad de los franceses fue tal que superaron todos los obstáculos con tal de ver el trono de cerca. Así que retiraron la soberbia protección y examinaron la reliquia minuciosamente. Quitaron las telas de arañas y el polvo que cubría la venerada silla y distinguieron unas figuras grabadas en la base de madera. Se trataba de una inscripción en caracteres árabes. Diligentemente, fue copiada y traducida. Era la conocida profesión de fe mahometana: "No hay más Dios que Alá y Mahoma es su profeta". Quizá proviniera del tiempo en que el trono formó parte de los despojos de una batalla, ofrecidos por los cruzados a la iglesia, cuando aún no había sabios ni anticuarios ni academias".

[...] En mi segunda visita a San Pedro, pienso que esta obra maestra no sorprende por su grandeza. Todo está enlazado con tal acierto que nada parece destacar en exceso con respecto al conjunto. La iglesia no es demasiado alta ni demasiado ancha. Nada es más sorprendente que la falta de sorpresa ante la visión de lo más hermosa que hay en el universo; este error de los sentidos es el verdadero milagro de San Pedro.

Guía literaria de Roma. Barcelona : Ático de los Libros, 2010 N 837 Gui

Cuina: Melanzane alla parmigiana (Albergínies a la parmesana)

Ingredients:

albergínies, farina, mozzarella, formatge de Parma, tomàquets i oli

Preparació:

La quantitat de tots els ingredients dependrà del nombre de persones que n'hagi de menjar. Talleu les albergínies al llarg, arrebosseu-les amb farina i fregiu-les. Traieu-les del foc i amb l'ajuda de paper de cuina absorbiu l'oli que sobra. Mentrestant, en una altra paella, prepareu una salsa de tomàquet. En una safata que pugui anar al forn feu una base amb uns quants talls d'albergínia. Per sobre poseu-hi uns bocinets de mozzarella i feu-hi una altra capa d'albergínia. Podeu deixar-ho així o bé fer-hi una altra capa amb més mozzarella i albergínies. Quan tingueu la salsa de tomàquet a punt, aboqueu-la per sobre les albergínies i escampeu-hi formatge parmesà ratllat en abundància pel damunt. Gratineu-ho i ja estarà a punt per servir.

Biblioteca Joan Triadú

C/ Arquebisbe Alemany, 5 - 08500 Vic

Tel. 93 883 33 25

e-mail: b.vic.jt@diba.cat

www.bibliotecavic.cat

Horari hivern

De dimarts a dissabte, de 10:00 a 13:30 h.

De dilluns a divendres, de 16:00 a 20:30 h.

Horari estiu (juliol i agost)

Dijous, de 10:00 a 13:30 h.

Dilluns a divendres, de 15:30 a 21:00 h.